

ציפי מקבלת בימים ב, ה, ד, בין 12 ל-2 בצהריים.

סקיחה, אולי את יכולה להגיד לי למי עלי לפנות? אני משסעת את הישחה.

בצהריים ספסלי עץ קשים, מלוככים, סמוכים לחדרה של ציפורה ברינס, היא ציפי, פקידת-השמה לנשים. מדוע הבחנה הברורה הזו בין גברי לנשים? ניסיון הבוקר מלמד אותי שאין טעם להתעמק בשאלות כאלה. או אחרות. כאן אסור לשאול. פה מחכים ושותקים.

שעות-הקבלה של ציפי, כפי שהן

הפקידה אף אינה טורחת להביט בי. ציפי רבע שעה היא מסיימת את שיחתה. "מה רצית?" היא שואלת, ומפנה אותי לחדר-הרישום. בחדר-הרישום רושמים את פרטי האישיים. פקידה נרגנת רוחפת לידי כרטיס-קשר. למה הן כולן כליכך עצבניות כאן? הכרטיס הזה חשוב ביותר למוכטלים.

ריח של שתן, סכסלים אהוהים, יחס מעליב - למוכטל המיואש מאחינה טראומה בלישכת-העבודה

בלעדי א-אפשר להיכנס אל פקידת-ההרשמה, א-אפשר לקבל רמ-אבטלה. בקול חמור היא מסבירה לי את חשיבות הכרטיס, מתרה בי שלא אאכזר אותה. "תחתמי כאן", היא מצווה, ומראה לי היכן, "ובצהריים תבואי לציפי". "מי זו ציפי? באיזה מדור היא עובדת?" "קודם תחתמי, אחר-כך תשאלו שא-לות", צורחת פקידת-הרישום. "מה את צועקת עלי? תעני לי על השאלה", כך אני מעזה להציף פנים נגדה, מפני שאינני מוכטלת אמיתית. אני מניחה שאילו הייתי תלויה בה

מדינת ישראל
שירות התעסוקה
כרטיס קשר ישראל
לשכת תעסוקה ב-...
סניף - לשכת התעסוקה רמת

מספר ת. זהות	9876543210
המשפחה	אברהם יצחק
שם	לוי
המקצוע	סגן
תאריך התעודה	מאת
תאריך רישום בלשכה	תאריך הוצאת התעודה או תרושה
חודש יום שנה	חודש יום שנה
התימת סקיד ארשום	התימת סקיד הרשום
ימי ההתייצבות במדור בו הגך רישום הם: בימים 12-14 בשעות 2-3	
צורח עבודה בעת התייצבותך אצל סקיד הרשום - נבא אם חשית רישום את הישחתך.	
על דורש העבודה להציג תעודת זהות ביחד עם כרטיס זה	
ש"ת 206	

כרטיס-הקשר של לישכת-העבודה "ימי התייצבותך במדור שבו הוגך רישום..."

רשימת העבודות הפנויות, כתובה על פתק קטנטן, מחוברת לדלת ברבך. הרשימה קצרה: עובדות-מיטבח, עובדות בבית-אבות, קופאיות, מלצריות. זמן-ההמתנה מתארך, מפני שציפי מקבלת נשים ממכריה, שלא עליפי התור. אב ובתו נדחקים לחדר, וכשאחת הממתניגות מוחה, מגרשת אותה ציפי מהחדר ככעס. "אני רק צריכה לדבר איתם חשך רדתי". האב מביט בממי תינה המתמרדת בהתנשאות, כאילו היתה אביקארם, ומחייך כסיפוק גדול. סוף-סוף מגיע תורו. ציפי מזמינה לחדרה מכרה נוספת, שזה עתה הגיעה. היא רומזת לי להוציא את כרטיס-

לפרנסתי הייתי בולעת בהכנעה את ציחותיה. הפקידה: "אין לי זמן. תחתמי ואני אענה לך. ציפי היא מהלא-מיקצועיים" אני: "אבל אמרו לי בטלפון שכיום ב' מקבלים בכוקר" במהירות אני מציצה בדרך שעליו רישמתי את שעות-הקבלה, כפי שנאמרו לי בטלפון. אכן כך. יום ב' בין 8:10 בכוקר.

מחכים ושותקים
הפקידה היפטרית לגמרי. "או תלכי למי שאמר לך", היא צורחת.

בכניסה ללישכה. קודם תחתמי. אחר-כך תשאלו שאלותי.

במיטבח של בית-האבות. כשצריך פרנסה לא שואלים אם זה טוב או רעו.

כמשך שתיים עברתי שם. הדחתי כלים, ניקיתי כיורים, הנחתי צלחות במקומן. העבודה מומלצת למי שמי אוהבת באקונומיקה ונתקפת בהתקפי אושר למראה כוס מלוכלכת. או, לחיי לופיו, למי שזקוקה נואשות לכסף. יום אחר-כך חזרתי ללישכת-העבודה. שוב תור ארוך של ממתניגות. בחדר הסמוך צורה מוכטל על פקידת-הרישום. "בניזונה כולכם: אף פעם אין לכם עבודה! אני צריכה להביא אוכל לאשה ולילדים: כבר שלושה שבועות אני מוכטל".

צרחות הן עניין רגיל כאן. גם יומיים לפניכן צעקו שני גברים על הפקידות. תוכן דבריהם היה דומה.

"אין כלום, מותק"

ימי, למזלי, שרויה היום במצב רוח טוב. היא מחייכת לכולם, אפילו לו את המוכטל-הצעקן היא מנסה להריגוע.

"אני מכירה אותך, מותק, היית כבר אצלי, נכון?" היא מקבלת את פניו כשימחה גדולה. "או מה קרה, למה לא רצית לעבוד שם?" היא שואלת, אחרי שהיא מרדפתת ברשימותיה.

"העבודה קשה והשכר נמוך. יש לך משהו אחר בשבילי?" "היום אין כלום, מותק. יש רק קוד פאיוו, וזה לא מתאים לך, מותק. יש לך רק 10 שעות לימוד, וקופאית צריכה 12 שעות לימוד. אני לא רוצה סתם לשלוח אותך, מותק, ובסוף לא יקבלו אותך לעבודה. הכל סתם לטרטר אותך. תבואי בשבוע הבא, מותק, אני אמצא לך משהו". **צילם: ציון צמיר**

מאוד גבוה לפניכן היינו נותנים לך דמי-אבטלה. כלומר: המדינה מפנקת את עשיריה, קמצנית כלפי ענייה.

"כמה זה שכר גבוה?" אני שואלת. ציפי רותחת מכעס. "מה זה עניינך? מסרתי לך את הפרטים הנוגעים למי צכך. יותר מזה את לא צריכה לדעת".

אושר ואקונומיקה

למחרת בבוקר, בית-אבות ניל ער. שבתוך בית-החולים תל-השרון סר. אם הבית, ששמה ירדה, אינה שואלת אותי דבר. לא איכפת לה מי אני, מה ניסיוני, מה השכלתי. שעות העבודה מיל בכוקר עד 3 אחר הצהריים, היא אומרת. השכר: 850 שקלים. ציפי, כוכור, מסרה לי פרטים אחרים.

אני נלקחת למיטבח ומקבלת חלוק לבן. פורטונה, אשה כבת 50, זריזה כשד, מופקרת עלי. היא תראה לי היכן מונח כל דבר, מה צריך לעשות ומתי. מחר כבר אעבוד לבדי.

המיטבח נקי מאוד, מצוייד בכל המכשירים החשמליים האופנתיים. העבודה קשה, בלתי-פוסקת. להדיח כלים, לקרצף את הריצפה, לחלק בצלחות הגשה את מנות האוכל המגיעות מהמיטבח המרכזי, לשמור על ניקיון תמיד.

פורטונה עמלנית, רוצה מאד. "הי רבה זמן אני עובדת פה", היא אומרת. "כבר שלושה חודשים. לפניכן עבדתי במיטבחים אחרים. זה מקום לא-רע. עובדת, לא היית מקבלת כלום, כי את לא מיקצועית. רק אם היה לך שכר

הקשר, ובניתיים מטפלת בענייניה של המכרה. היא מאזינה לצרותיה ומטי לפנת למענה למקום-עבודה כלשהו. רק אחרי שבעיותיה של ההיא יושבו מתפנה ציפי אלי. המכרה, אגב, עדיין נמצאת בחדר. כך הופכת מצוקת-האבטלה שלי, שהיא עניין פרטי לגימרי, לנושא כמעט ציבורי.

רק לעשירים

לית-כיריה אני מספרת לציפי, בנוכחות חברתה, מה ניסיוני המייקצועי ומהו רישוטי. ציפי: "תגיד, את לא יודעת מה קורה? אין עבודה במפעלים? אולי בכבדואר יהיה לי משהו. עכשיו יש לי רק מה שרשום על הדלת". אני: "תפני אותי להיות עובדת-מיטבח".

ציפי: "זה כבר נתפס. אני אשלח אותך לבית-אבות. גם שם זו עבודת מיטבח וניקיון. השכר: 800 שקלים, ברוטו. שעות העבודה בין 8 בכוקר ל-4 אחר-הצהריים".

את המידע הזה היא מספקת לי בחוסר-רצון מופגן, אחרי סירת שא-לות ארוכה. בינתיים היא נותנת לי פתק, שאותו אצטרך למסור בבית-האבות.

"מתי לבוא עוד פעם כדי להרשם ולקבל דמי-אבטלה, אם העבודה לא תמצא חן בעיניך?" אני שואלת. "תבואי מתי שאת רוצה. דמי-אבטלה לא תקבלי. הרי אמרת שלא עבדת לפניכן. וגם אם היית עובדת, לא היית מקבלת כלום, כי את לא מיקצועית. רק אם היה לך שכר